

Jeney Tóth Kitti

Otthon

Ott ültek a parton. Egymás mellett, együtt, mégis külön. Élvezték az éjszakát és a nyugalmat, amit a tenger nyújtott nekik. Anna és Clara a homokba vájták meztelen lábfejükét, úgy, mint két kislány, pedig nem voltak már fiatalok. Zavartalanul merültek el gondolataikban, miközben a tenger örök áramlását figyelték. A távolban egy éppen elhaladó utasszállító hajó fényei jelentek meg. Akaratlanul is mindketten követni kezdték szemükkel a vibráló, olykor-olykor eltűnő fénysugarat, de egyikőjük sem tett említést felfedezéséről. A köztük kialakult csend már értékesebbé vált, minthogy egy *ilyen* triviális kijelentéssel elűzzék azt. Percekig látni lehetett még az utazók villogó fényeit. Aztán lassan halványodni kezdett, míg végül, a messzeség végtelenébe veszve, örökre el nem tűnt szemük elől.

Anna kihúzta betemetett lábait a homokból, és finoman kezdte lesöpörni a ráragadt, nedves szemeket. Mozdulatait merengve végezte, rítusszerűen. Közben arcának könnyed kiegyensúlyozottsága semmit sem változott. Mintha a boldogság halhatatlan maszkját öltötte volna magára. Miután minden apró homokszemet gondosan eltávolított, barátnőjéhez fordult, és azt mondta:

– Jó, hogy újra itt vagy, velünk.

– Igen – válaszolta halkán Clara – ez az egyetlen hely, ahol otthon érezhetem magam – mindig a tengert szemlélve. Várta, hogy még egyszer, utoljára, felbukkanjon a hajó fénye.

Clara fehér arca úgy hatott mintha ragyogna a sötétben. Törékeny, nőies külseje ellentmondásban állt szilárd, hűvös jellemével. Anna, pár pillanatig, úgy tekintett rá, mintha először látná, mintha *az* a húsz év nem történt volna meg. Saját valójában észlelte, érzelmek és emlékek nélkül. Kíváncsian fürkészte arcát, úgy, ahogyan egy ismeretlen nézi a másikat, mikor elragadja annak léte. Vonásainak finomságához az éj tökéletes vásznat teremtett. Anna élvezte, hogy újra így nézhet rá, úgy, ahogy talán csak egyszer azelőtt. De váratlanul a kellemes érzést bizonytalanság váltotta fel. Most, ebből a távolságból tapasztalta meg igazán, hogy mennyire megközelíthetetlen a másik, mennyire érinthetetlen. Békés arcán a nyugtalanság bujdosó jelei tűntek fel. Eszébe jutottak gyermekei, és arra gondolt, hogy egyszer majd ellene szegülnek, valamilyen megmagyarázhatatlan dolog miatt, félreértésből talán, és akkor, örökre elveszíti majd őket. Lehet, már el is veszítette, és immár csak homályos látszatukat tapasztalja.

Clara megérezte magán Anna tekintetét, odafordult hozzá, és némán rámosolygott. A közös élmények a felszínre törtek, és Anna újra érezte a köztük levő szoros köteléket. A pillanat elillant, és kétségeivel együtt, szertefoszlott az éjben. Szemében újra a megszokott harmónia csillan fel. Az emlékek biztonsága mély megnyugvást hozott.

Anna felállt, belebújt nyári papucsába, és elindult a mögöttük álló ház felé. Az egyre élénkülő szél játszadozott hosszú ruhájával, miközben a homokban sétált. Szerette érezni, ahogy teste és a természet ereje találkoznak egymással. Nem bánta, ha a szél összekócolja haját, vagy néha összerezzenti csontjait. Ahogy haladt a ház felé, könnyedén lengette kezeit maga mellett. Engedte, hogy ujjai között átfusson a levegő. A lépcsőn, mely felfelé vezetett a ház hátsó bejáratához, lassan kezdett lépkedni. A nekifeszülő szél fékezett megszokott, energikus tempóján. Mikor felért, megállt, és megfordult, hogy visszapillantson a tengerre és Clarára. Jó volt őket újra együtt látni. Majd kinyitotta a vastag hálóval borított ajtót, és belépett rajta.

Clara még a parton maradt, egyedül a tengerrel. Bár tudta, hiába keresi már a hajó fényeit, úgy érezte, várnia kell még. Figyelni, hátha, még egyszer, feltűnik, akár csak egy pillanatra is. A messzibe tekintve eszébe jutott, amikor pár évvel ezelőtt tengerre szálltak Annával, hogy ellátogassanak egy közös barátjukhoz. Az út hosszú volt, és a hajó ráérősen haladt a vízen. Ők csaknem mindvégig a fedélzeten maradtak, beszélgettek, és élvezték a víz hullámozó végtelenségét. Végre volt idejük egymásra. Felidéztek közösen tapasztal télményeiket, és vágyaikat. Akkor még nem voltak Annánál a gyerekek, de már pontosan tudta, hogy készen áll rájuk. Csak várnia kellett még.

Clara már akkor is bátornak látta Annát, tisztelte őt. Úgy gondolta, ő képes volt megőrizni azt az anyai ösztönt, amit oly erősen próbál kiölni a karrierista, sikeres szomszjas társadalom. Anna, szerencsére, sosem idomult a világhoz. Nagysága ebben nyilvánult meg. Igazi szabad lélek volt. De szabadsága nem a világ elleni lázadásából eredt. Nem indult küzdelembe, mint oly sokan mások. Alázatosan hajolt meg bárki előtt. Így válhatott ő azzá, aki minden szabály felett áll, kinek legyőzhetetlensége abban rejlik, hogy nem harcol. Olyan volt ő Clara számára, mint egy betőretlen vad. Szépsége akkor érvényesülhetett igazán, ha szabadjára engedték, ha belső hangját követhette, saját, természetes rendjét. Anna úgy élt, mintha *az* lenne az egyetlen út, az egyetlen lehetőség. Cselekedeteit megkérdőjelezhetetlen igazság lengte körbe, ami Clarát mindig ámulatba ejtette. „Alkotni próbálj, ne birtokolni” – ismételte néha Clara magában ezt a mondatot, amit ott, a hajó fedélzetén mondott neki Anna. Ez a pár szó örökre beágyazódott emlékezetébe. Sokszor eszébe jutott. Általában teljesen váratlanul, készen állva arra, hogy felülírja addigi terveit.

Clara előtt hirtelen megjelent, mikor először mutatta meg neki Anna a házat. Az otthont, ahova minden egyes alkalomkor úgy térhetett vissza, mintha soha el nem hagyta volna. Akkor, évekkal ezelőtt, leginkább egy romos viskóhoz hasonlított. Tele mások által használt, kidobott bútorokkal. Mégis, Anna úgy vezette körbe, mintha egy úri kastélyban lennének. Egyik ajtót tárta ki a másik után, szalonból szalonba haladtak. És Clara hitt neki. Ahogyan Anna is hitt otthona erejében.

A szél egyre kellemetlenebb süvítése miatt Clara kénytelen volt otthagyni a part magányosságát. Csalódott volt, amiért hiába várta a rejtélyes fény újbóli felbukkanását. Anna lábnyomait követve a homokban, behúzódott a házba a közelgő vihar előtt. Mikor belépett, látta, hogy az egyik hálóból fény szűrődik ki. Halkan odasétált a szobához. Ajtaja nyitva várta. A szoba közepén, egy hatalmas ágyban aludt a két

kislány, egymással szemben, arcuk alig pár centire pihent a másiktól. Nem zavarta őket a közelség. Törékeny kis testüket gondosan védte a nagy, fehér lepedő. Anna, mellettük ült egy öreg karosszékben, kezében egy könyvvel. A szék barnás-vörös mintája erősen megkopott már, alig lehetett kivenni az eredeti motívumokat. De Anna *így* szerette. Azt gondolta, ha felújítaná, elvonná tőle eddigi életét, történeteit, emlékeit. Ezért aztán a legtöbb bútort úgy hagyta, ahogyan azokat találta. Jó érzékű gyűjtőgető volt, ízléssel válogatta ki az ócskaságok közül a kincseket. Esténként, olvasás közben, mindig ebben a fotelben ült, és hallgatta a gyerekek halk szuszogását.

Az erősen fújó szél most hangosabbnak bizonyult, mint a kislányok pihegése, de ez, látszólag, cseppet sem zavarta Annát. Könyvébe merülve talán észre sem vette Clara felbukkanását az ajtóban, vagy pont ellenkezőleg, tudta, hogy ott van, de az írott szavak elsőbbséget élveztek. Clara nem akarta megzavarni magányosságát. Szótlatlan lépett be a szobába, és az ajtó melletti kandallón elhelyezett képeket kezdte nézegetni. A rajta szereplő személyeket csak hallomásból ismerte, Anna elmesélései alapján. Esetleg, évekkkel ezelőtt, összetalálkozott valamelyikkőjükkel egy születésnap-i ünnepségen. Mégis, kellemes érzéssel töltötte el, hogy *őket* láthatja. Valamiért közel érezte magához ezt a sok arcot, annak ellenére, hogy talán semmilyen élmény nem fűzte őket egymáshoz. Kivéve Anna. A névtelen tekintetek közül, egyszer csak saját portréjára lett figyelmes. Még fiatalembert, alig húsz évesen, kezében testvére újszülött gyermekével. Clara meglepődött, hogy itt látja viszont ezt a képet, hiszen a családi albumban lenne a helye. Nem tudta, hogyan kerülhetett ide. A többi közül kiemelte a sötétbarna, fa keretet, és próbálta visszaidézni az elmúlt pillanatot, és az érzést, mikor a törékeny, apró testet tartotta.

De ekkor összerezzen. Hirtelen szakadt ki emlékei áramlásából, amint Anna érintését a hátán érezte. Odafordult hozzá, és tekintetük egy pillanatra újra találkozott. A kezében szorongatta saját képét, de nem kérdezett semmit. A szavak tökéletesen feleslegessé váltak már. Most először, úgy érezte, nem kell eleget tennie az örökké ott motoszkáló kíváncsiságnak. A semmibe szaladó kalandozások kimerítettnek tűntek. Visszahelyezte képét a kandallóra, majd újra Annához fordult. Pont úgy mosolygott rá, mint előzőleg a parton. Anna tekintetében megtalálta a fényt, amit az éjszakában keresett. Végre megérkezett, otthon érezte magát.